

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

17. september 2003 *

I de forenede sager T-309/01 og T-239/02,

Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH, Frankfurt am Main (Tyskland),
Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH, Langen (Tyskland),
ved advokater K. Landry og L. Harings,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.-C. Schiefferer, R. Tricot og
X. Lewis, som befuldmægtigede, bistået af advokat M. Núñez-Müller, og med valgt
adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(2001) 2533 af 14. august 2001 (REC 4/00), hvori det fastslås, at det er berettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, som ikke er opkrævet hos selskabet Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH for indførsler af fjerkrækød med oprindelse i Thailand i perioden fra den 13. til den 18. juli 1995 og fra den 4. til den 21. september 1995 (sag T-309/01), og en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2002) 857 af 5. marts 2002 (REC 4/01), hvori det fastslås, at det er berettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, som ikke er opkrævet hos selskabet Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH for indførsel af fjerkrækød med oprindelse i Thailand foretaget den 24. juli 1995 (sag T-239/02),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras,

justitssekretær: fuldmægtig I. Natsinas,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. april 2003,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsfor skrifter

- 1 Artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 774/94 af 29. marts 1994 om åbning og forvaltning af en række EF-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvede og blandsæd af hvede og rug samt klid og andre restprodukter (EFT L 91, s. 1) har fra og med den 1. juli 1994 åbnet et EF-toldkontingent for en samlet årlig mængde på 15 000 tons for kød af høns af arten Gallus domesticus, henhørende under KN-kode 0207 41 10, 0207 41 41 og 0207 41 71. Inden for denne kontingentmængde fastsættes den fælles toldtarif-sats, som skal finde anvendelse, til 0%. Denne årlige EF-kontingentmængde, hvor afgiftssatsen er 0%, er opretholdt ved artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2198/95 af 18. september 1995, som ændrer forordning nr. 774/94 (EFT L 221, s. 3), og som i henhold til sin artikel 2 har fundet anvendelse siden den 1. juli 1995.
- 2 Artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1431/94 af 22. juni 1994 om gennemførelsesbestemmelser for fjerkrækød til den importordning, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 774/94 (EFT L 156, s. 9), som trådte i kraft den 26. juni 1994, jf. artikel 8, har følgende ordlyd:

»Ved indførsel til EF i henhold til de toldkontingenter, der blev åbnet ved artikel 3 og 4 i forordning [...] nr. 774/94, af produkter, som henhører under grupperne anført i bilag I til nærværende forordning, skal der fremlægges importlicens.

De af ordningen omfattede produktmængder og afgiftssatsen er anført i bilag I for hver gruppe.«

- 3 I medfør af bilag I til forordning nr. 1431/94 anvendtes der en afgiftssats på 0% for en årlig mængde på op til 5 100 tons kyllingekød henhørende under KN-kode 0207 41 10, 0207 41 41 og 0207 41 71 med oprindelse i Thailand (gruppe 2). Samme afgiftssats anvendtes for en årlig mængde på 7 100 tons kyllingekød henhørende under ovennævnte koder med oprindelse i Brasilien (gruppe 1) og for en årlig mængde på 3 300 tons med oprindelse i andre tredjelande (gruppe 3).
- 4 Artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256, s. 1) indførte en ny varenomenklatur (benævnt »den kombinerede nomenklatur« eller forkortet »KN«). Den kombinerede nomenklatur er gengivet i forordningens bilag I, hvori tillige er fastsat de toldsats, der skal anvendes, samt andre relevante elementer.
- 5 Kommissionens forordning (EF) nr. 1359/95 af 13. juni 1995 har ændret bilag I og II til forordning (EØF) nr. 2658/87 og ophævet forordning (EØF) nr. 802/80 (EFT L 142, s. 1). Forordning nr. 1359/95 trådte i kraft den 1. juli 1995, jf. artikel 3.
- 6 Den ændrede version af bilag I, benævnt »Den kombinerede nomenklatur«, omfattede i tredje del om »Toldbilag«, afsnit III »Kontingenter«, et bilag 7 med

overskriften »WTO toldkontingenter, som skal åbnes af de kompetente fællesskabsmyndigheder«. Af nr. 18 i sidstnævnte bilag fremgår følgende:

Nr.	KN-kode	Varebeskrivelse	Kontingentmængde	Toldsats (%)	Andre bestemmelser og betingelser
1	2	3	4	5	6
...
18		Udkårne stykker af fjerkræ af arten <i>Gallus domesticus</i> , frosset:	15 500 t	0	
	0207 41 10	Udbenet			
	0207 41 41	Bryst og stykker deraf			
	0207 41 71	Andre varer			

- 7 Artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) bestemmer:

»2. [...] [der] foretages [...] ikke efterfølgende bogføring, når

[...]

- b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter

[...]«

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 8 Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH og Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH (herefter henholdsvis »Biegi« og »Commonfood«, samlet betegnet »sagsøgerne«) er to forbundne selskaber registreret i Tyskland, som driver virksomhed på området for handel med fjerkrækød. De er blandt de største importører af kyllingekød til Tyskland.
- 9 Ved dekret af 29. juni 1995 (kaldet »Eilverteiler«) ændrede Forbundsfinansministeriet det tyske toldvæsens brugstarif, idet det navnlig indsatte toldkontingentet K 4047 (kyllingekød) med en afgift på 0% med virkning fra den 1. juli 1995. Dette kontingent svarer til de ovennævnte koder KN 0207 41 10, 0207 41 41 og 0207 41 71. Eilverteiler-dekretet indeholdt ikke noget krav om importlicens ved indførsel af produkter under dette toldkontingent.
- 10 I perioden fra den 13. til den 18. juli 1995 og fra den 4. til den 22. september 1995 anmeldte Biegi flere indførsler af frosset udskåret kyllingekød (KN-kode

0207 41 10) med oprindelse i Thailand. Den 24. juli 1995 anmeldte Commonfood flere indførsler af frosset udskåret kyllingekød under den samme KN-kode med oprindelse i Thailand. Sagsøgerne lagde ikke importlicencer ved deres toldangivelser.

- 11 Som følge af den ændring af det tyske toldvæsens brugstarif, som blev indført ved Eilverteiler-dekretet, anvendte det kompetente toldkontor imidlertid førnævnte EF-toldkontingent og meddelte sagsøgerne toldfritagelse.

- 12 I løbet af august måned 1995 blev sagsøgerne i tvivl med hensyn til de satser, der var blevet anvendt ved toldberigtigelsen i juli 1995, og gennem deres ansvarlige for importlicencer kontaktede de derfor Forbundsfinansministeriet og den centrale afdeling for kontrol af toldkontingenter telefonisk med henblik på at få nærmere oplysninger om den ordning, der gjaldt for import af de pågældende produkter. Ifølge sagsøgerne havde de adspurgte myndigheder først pr. telefon oplyst, at de afgifter, der var blevet anvendt, var korrekte, selv om der ikke var blevet fremlagt en importlicens til støtte for toldangivelserne. Herefter anmodede sagsøgerne om, at denne oplysning blev bekræftet skriftligt.

- 13 Af toldmyndighedernes svar, der blev sendt til sagsøgerne ved skrivelse af 22. august 1995, fremgik det imidlertid, at anvendelse af toldkontingentet forudsatte fremlæggelse af en importlicens til støtte for toldangivelsen. Samme dag ændrede Forbundsfinansministeriet det tyske toldvæsens brugstarif med tilbagevirkende kraft. Ændringen har medført, at anvendelse af det omhandlede toldkontingent fra den 1. juli 1995 forudsætter, at der fremlægges en importlicens.

- 14 Ved to ændrede afgiftsavgørelser truffet den 12. og den 13. august 1996 besluttede det kompetente toldkontor, Hauptzollamt Bremen-Freihafen, herefter at foretage en efterfølgende opkrævning af importafgifter på et samlet beløb af 222 116,06 tyske mark (DEM) for Commonfoods indførsler (avgørelse af 12. august 1996) og på et samlet beløb af 259 270,23 DEM for Biegis indførsler, heraf 218 605,64 DEM for indførslerne i juli 1995 og 40 664,59 DEM for indførslerne i september 1995 (avgørelse af 13. august 1996).
- 15 Sagsøgerne anmodede om, at der ikke blev foretaget efterfølgende bogføring af importafgifterne, idet de henviste til, at de var i god tro, og at de tyske myndigheder havde begået en fejl, som sagsøgerne ikke kunne have opdaget.
- 16 Da deres anmodninger blev forkastet af det kompetente toldkontor den 30. juli 1997, anlagde sagsøgerne sag for Finanzgericht Bremen (Tyskland). Det fremgår af protokollatet fra den mundtlige forhandling, der blev afholdt den 14. december 1999 efter bevisoptagelse, at denne ret for så vidt angik Biegis toldangivelser fra september 1995 ikke fandt, at selskabet havde store chancer for at få medhold i sin påstand, idet selskabet ved førnævnte skrivelse af 22. august 1995 fra de tyske toldmyndigheder var blevet gjort opmærksom på den gældende retstilstand. Finanzgericht Bremen anbefalede således Biegi at overveje eventuelt at hæve sagen hvad angik disse toldangivelser. For så vidt angik toldangivelserne fra juli 1995 fandt retten derimod, at det var muligt foreløbigt at beskytte sagsøgernes berettigede forventninger, jf. toldkodeksens artikel 220, stk. 2, og retten foreslog det kompetente toldkontor at undersøge, om det var muligt at tilbagekalde de ændrede afgiftsavgørelser af 12. og 13. august 1996 i det omfang de angik disse toldangivelser.
- 17 I medfør af artikel 871 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1), som ændret, anmodede Forbundsrepublikken Tyskland ved skrivelser

af 2. august 2000 og 17. april 2001 Kommissionen om at træffe afgørelse om, hvorvidt det i tvisterne mellem myndighederne og Biegi og Commonfood var berettiget i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke at foretage en efterfølgende bogføring af importafgifter.

- 18 Kommissionen fandt, at de faktiske omstændigheder i sagerne ikke tydede på, at der forelå en fejl fra toldmyndighedernes side, som en erhvervsdrivende i god tro kunne have opdaget, jf. toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og ved beslutninger af 14. august 2001 (sag T-309/01) og af 5. marts 2002 (sag T-239/02) [herefter samlet »de anfægtede beslutninger«], meddelt Biegi den 5. oktober 2001 henholdsvis Commonfood den 25. juni 2002, traf den derfor afgørelse om, at der kunne foretages efterfølgende bogføring af de importafgifter, som Forbundsrepublikken Tysklands forespørgsler omhandlede.
- 19 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 12. december 2001 og den 8. august 2002 anlagde sagsøgerne nærværende søgsmål, der blev registreret under sag T-309/01 henholdsvis sag T-239/02.
- 20 I sag T-309/01 blev den skriftlige forhandling afsluttet den 1. juli 2002.
- 21 I sag T-239/02 besluttede Retten (Fjerde Afdeling) den 10. december 2002 i medfør af artikel 47, stk. 1, i Rettens procesreglement, som ændret den 6. december 2000 (EFT L 322, s. 4), at yderligere udveksling af processkrifter var uforuden, idet indholdet af sagens akter var tilstrækkeligt fyldestgørende til, at parterne kunne uddybe deres anbringender og argumenter under den mundtlige forhandling. Da Commonfood ikke anmodede om tilladelse til at indgive supplerende bemærkninger, blev den skriftlige procedure i sag T-239/02 afsluttet den 17. december 2002.

- 22 Ved kendelse afsagt den 17. januar 2003 af formanden for Rettens Fjerde Afdeling er sagerne T-309/01 og T-239/02 i henhold til artikel 50 i Rettens procesreglement blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.
- 23 I forbindelse med foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten anmodet Kommissionen om at fremlægge et bestemt dokument, og Kommissionen har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.
- 24 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling, og parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 2. april 2003.

Parternes påstande

- 25 I sag T-309/01 har Biegi nedlagt følgende påstande:
- Kommissionens beslutning af 14. august 2001 (REC 4/00) annulleres delvist, for så vidt som det deri bestemmes, at der skal foretages efterfølgende bogføring af en importafgift på 218 605,65 DEM.

 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 I sag T-239/02 har Commonfood nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 5. marts 2002 (REC 4/01), hvori det bestemmes, at der skal foretages efterfølgende bogføring af en importafgift på 222 116,06 DEM, annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 I sagerne T-309/01 og T-239/02 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

28 Til støtte for deres påstande har sagsøgerne påberåbt sig tre anbringender, for det første tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), for det andet tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og for det tredje tilsidesættelse af principperne om god forvaltningsskik og ligebehandling.

Det første anbringende: tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b)

Parternes argumenter

- 29 Sagsøgerne finder, at betingelserne for at anvende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt i de foreliggende tilfælde for så vidt angår de omtvistede indførsler i juli 1995. Det var derfor uberettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifterne i forbindelse med indførslerne, og følgelig skal de anfægtede beslutninger annulleres.
- 30 I den forbindelse har sagsøgerne for det første gjort gældende, at det ikke kan betvivles, at de tyske toldmyndigheder har begået en fejl. Eilverteiler-dekretet, hvorved Bundesfinanzministeriet ændrede det tyske toldvæsens brugstarif med virkning fra den 1. juli 1995, indeholdt ikke nogen angivelse af, at anvendelse af det deri nævnte toldkontingent K 4047 krævede fremlæggelse af en importlicens. De tyske myndigheder, som var ansvarlige for toldberigtigelsen, Hauptzollamt Bremen-Freihafen, Bremerhafen og Hamburg-Ericus (herefter »Hamburg-Freihafen«) og de centrale afdelinger for kontrol af toldkontingenter under Oberfinanzdirektion Köln begik samme fejl, idet disse myndigheder var af den opfattelse, at anvendelse af toldkontingenterne ikke forudsatte fremlæggelse af en importlicens.
- 31 I denne henseende har sagsøgerne hævdet, at deres medarbejder, Steiner, der var ansvarlig for importlicenser, i begyndelsen af juli 1995 telefonisk havde fået oplyst af en kompetent embedsmand hos den centrale afdeling for kontrol af toldkontingenter, at toldkontingent K 4047 i Eilverteiler-dekretet var et særligt supplerende kontingent, som ikke krævede fremlæggelse af en importlicens. Sagsøgerne havde fået samme oplysning af Bundesfinanzministeriet og den centrale afdeling for kontrol af toldkontingenter under en telefonsamtale den

18. august 1995, efter at de omtvistede indførsler var foretaget, hvilket fik sagsøgerne til at anmode om en skriftlig bekræftelse. Sagsøgerne har herved anmodet Retten om tilladelse til, at deres medarbejdere Steiner og Papparatti afgiver vidneforklaring om det passerede.

- 32 Over for Kommissionens argument, hvorefter de telefoniske oplysninger — som, sagsøgerne hævder, blev givet før de omtvistede indførsler — ikke er bevist, er irrelevante og først blev gjort gældende i stævningen og dermed for sent, har Biegi henvist til ovennævnte skrivelse af 2. juni 2000 fra de tyske toldmyndigheder til Kommissionen og til protokollatet fra den mundtlige forhandling den 14. december 1999 for Finanzgericht Bremen, der ifølge sagsøgerne bekræfter de nævnte oplysninger rigtigt.
- 33 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at de ikke kunne have opdaget toldmyndighedernes fejl, selv om de driver virksomhed på importområdet.
- 34 Den manglende mulighed for at opdage fejlen skyldes ifølge sagsøgerne først og fremmest de anvendelige reglers indviklede karakter. Selv om Kommissionens forordning nr. 1431/91 ganske vist præciserede, at anvendelse af det præference-toldkontingent, der blev åbnet ved Rådets forordning nr. 774/94, forudsatte fremlæggelse af en importlicens, indeholdt det toldkontingent, der figurerer som nr. 18 i bilag 7 i tredje del af bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1359/95, der indførte den nye kombinerede nomenklatur, ikke en angivelse herom i søjle 6 med overskriften »Andre bestemmelser og betingelser«. Ifølge sagsøgerne er der således tale om et nyt toldkontingent, der reguleres af forordning nr. 1359/95, og som er adskilt fra forordning nr. 774/94 og nr. 1431/94, hvilket gjorde det umuligt for sagsøgerne at fastslå den rette sammenhæng og drage de nødvendige konklusioner.

- 35 Endvidere skyldes den manglende mulighed for at opdage fejlen, at det tyske toldvæsens brugstarif, som ændret ved Eilverteiler-dekretet den 29. juni 1995, ikke indeholdt nogen henvisning til forordning nr. 1431/94.
- 36 De relevante retsreglers manglende klarhed og gennemsigtighed såvel som sagsøgernes manglende mulighed for at opdage fejlen bestyrkes endvidere af de forskellige fejl, der både før og efter de omtvistede indførsler blev begået af de tyske myndigheder, som var involveret i sagen.
- 37 Under disse omstændigheder finder sagsøgerne, at de trods deres erfaring med handel med fjerkræ var ude af stand til at opdage de kompetente tyske myndigheders fejl. Biegi har tilføjet, at eftersom selskabet ikke rådede over en juridisk afdeling, kunne det umuligt give sig i kast med juridiske overvejelser om det indbyrdes forhold mellem de forskellige forordninger. Tværtimod må selskabet i denne henseende have lov til at kunne stole på angivelserne i det tyske toldvæsens brugstarif samt på de oplysninger, som blev givet på højeste niveau hos de myndigheder, der behandlede sagen.
- 38 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at de har iagttaget deres pligt til agtpågivenhed og har handlet i god tro. Biegi har tilføjet, at idet selskabet flere gange anmodede om oplysninger hos de højest placerede tyske toldmyndigheder, har det forholdt sig i overensstemmelse med Domstolens praksis, hvorefter det påhviler den erhvervsdrivende, såfremt han betvivler rigtigheden af de anvendte toldregler, at fremskaffe enhver mulig oplysning for at fastslå, om hans tvivl er begrundet (Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Sml. I, s. 2535, præmis 22).
- 39 For at bevise deres agtpågivenhed, har sagsøgerne anført, at de ikke blot stolede på det tyske toldvæsens brugstarif, men tillige forhørte sig hos de kompetente nationale myndigheder og endog hos det tyske forbundsfinansministerium. Alle disse myndigheders telefoniske oplysninger om, at der ikke krævedes fremlæggelse

af en importlicens for det pågældende toldkontingent, har givet sagsøgerne en berettiget forventning, som tillod dem at handle som sket. Sagsøgerne har desuden iagttaget deres pligt til læse EF-Tidender, som ikke selv indeholdt nogen angivelse af, at en importlicens var nødvendig, eller at der var en sammenhæng mellem forordning nr. 774/94 og nr. 1431/94. Sagsøgernes situation adskiller sig således fra situationen i Domstolens dom af 26. november, Covita (sag C-370/96, Sml. I, s. 7711), som Kommissionen fejlagtigt har påberåbt sig.

- 40 Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at henset til den omstændighed, at adskillige toldkontingenter i fjerkrækødssektoren fungerer efter »først til mølle-princippet«, skal økonomiske beslutninger om indførsel af disse produkter træffes hurtigt. Som følge heraf er det umuligt for sagsøgerne forudgående at anmode de forskellige myndigheder skriftligt om at klarlægge retstillingen. En sådan anmodning ville på grund af tiden, der går, før de modtager et svar, gøre det umuligt for sagsøgerne at foretage indførsler.
- 41 Desuden finder Biegi, at det er takket være hans adfærd, at den tyske toldadministration blev opmærksom på sin fejl og ændrede det tyske toldvæsens brugstarif den 22. august 1995, og at Kommissionen har kunnet undgå yderligere tab af importafgifter. Selskabet har tilføjet, at i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, påhvilede der ikke selskabet nogen pligt til at anmode Kommissionen om oplysninger, idet anvendelsen af toldreglerne hører under de nationale toldmyndigheders kompetence, mens den berørte part kun har ret til at blive hørt. Biegi finder tillige, at det er uberettiget, at Kommissionen har kritiseret selskabet for ikke at have fremsendt en skriftlig anmodning til Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung — BLC (Forbundskontoret for Landbrug og Fødevarer), eftersom spørgsmål vedrørende behandlingen af et nyligt indført WTO-toldkontingent ikke hører under dette kontors kompetence, men under den centrale afdeling for toldkontingenter.

- 42 Endelig har Biegi gjort gældende, at selskabets gode tro ikke, således som Kommissionen har anført, kan drages i tvivl grundet den omstændighed, at selskabets direktør Peter Biegi i sin egenskab af mangeårig formand for den tyske forening for engroshandel og international handel med vildt og fjerkræ har kendskab til og erfaring inden for fjerkrækødssektoren, der kan anses for videregivet til selskabet Biegi. Formandskabet for denne forening er reelt et æreshverv, idet foreningens administration og daglige drift varetages af en ansat direktør. Peter Biegi har aldrig deltaget i møder i de forskellige udvalg i Bruxelles og har således ikke noget konkret særkendskab til det omtvistede toldkontingent eller til eventuelle sammenhænge imellem forordning nr. 1431/94 og nr. 1359/95. Selskabet Biegi har anmodet om tilladelse til, at Peter Biegi og Casper von der Crone, generalsekretær for førnævnte tyske forening, afgiver vidneforklaring herom for Retten.
- 43 Afslutningsvis har sagsøgerne anført, at de har overholdt alle de bestemmelser, der gælder for toldangivelser.
- 44 Kommissionen har anført, at betingelserne for at anvende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke er opfyldt i de foreliggende tilfælde, og at det således var berettiget at foretage en efterfølgende bogføring af importafgifterne.
- 45 Hvad først angår de fejl, der blev begået af de tyske toldmyndigheder, har Kommissionen gjort gældende, at de eneste fejl, der er relevante i den forstand, hvori udtrykket anvendes i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er den ukorrekte version af det tyske toldvæsens brugstarif, som blev udarbejdet af Forbundsfinansministeriet samt de gentagne fortoldninger af de varer, som sagsøgerne indførte i juli 1995, hvor præferencetoldkontingentet blev anvendt, uden at der fremlagdes en importlicens.
- 46 Kommissionen har dog udtrykkeligt afvist sagsøgernes argument, nævnt første gang i stævningen, hvorefter sagsøgerne via deres medarbejder Steiner modtog

ukorrekte telefoniske oplysninger fra den centrale afdeling for toldkontingenter under Oberfinanzdirektion Köln, før de omtvistede indførsler blev foretaget.

- 47 Over for sagsøgernes påstand har Kommissionen gjort gældende, at skrivelserne af 2. juni 2000 og 2. august 2000, som de tyske toldmyndigheder fremsendte til Kommissionen, og bemærkningerne af 25. juli 1997, som sagsøgerne tilstillede Hauptzollamt Bremen-Freihafen, ikke henviste til telefoniske oplysninger forud for de omtvistede indførsler, men alene til nogle telefonopkald om retsstillingen foretaget den 18. august 1995, dvs. efter de omtvistede indførsler. Tilsvarende gælder hvad angår protokollatet fra de mundtlige forhandlinger den 14. december for Finanzgericht Bremen og Steiners og Paparattis vidneforklaringer for denne ret. Under disse omstændigheder finder Kommissionen, at sagsøgernes begæring om, at Steiner og Paparatti afgiver vidneforklaring, er unødigt og bør afvises.
- 48 Såfremt det lægges til grund, at der, som sagsøgerne senere har hævdet, fandt telefonsamtaler sted forud for de omtvistede indførsler, har de ifølge Kommissionen under alle omstændigheder ingen betydning for de foreliggende sager, idet sagsøgerne ikke har gjort dem gældende under den administrative procedure. Hvad angår de ukorrekte telefoniske oplysninger, som sagsøgerne fik fra de tyske toldmyndigheder i august 1995, har Kommissionen anført, at de er uden relevans for de foreliggende sager, som alene drejer sig om indførslerne foretaget i juli 1995.
- 49 Kommissionen har for det andet anført, at sagsøgerne let kunne have opdaget de fejl, der blev begået af de tyske myndigheder.
- 50 I den henseende finder Kommissionen for det første ikke, at de regler, der skal anvendes i de foreliggende sager, er uklare eller udviklede. Den af sagsøgerne nævnte forordning nr. 1359/95 udgør blot en ændringsforordning til den generelle

forordning nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen, og den er udelukkende af konstaterende karakter (forslag til afgørelse fra generaladvokat Roemer i forbindelse med Domstolens dom af 24.10.1973, sag 9/73, Schlüter, Sml. s. 1135, på s. 1163). Det er åbenbart, at denne forordning ikke har til formål at åbne et nyt toldkontingent eller at fastsætte krav om en importlicens, idet et sådant krav fremgår af forordning nr. 774/94 og af gennemførelsesforordning nr. 1431/94, hvis artikel 1 fra og med juni 1994, dvs. mere end et år før de omtvistede indførsler, indeholdt et krav om fremlæggelse af en importlicens.

- 51 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerne ikke har overholdt den pligt til agtpågivenhed, der påhviler dem i henhold til fast retspraksis, men udelukkende har baseret sig på det tyske toldvæsens brugstarif og på telefoniske oplysninger — der generelt ikke er bindende — og som de har hævdet, at de tyske myndigheder har givet dem, uden på noget tidspunkt selv at konsultere eller lade de relevante EF-Tidender og de deri offentliggjorte retsakter konsultere.
- 52 I denne forbindelse har Kommissionen først fremhævet den store erfaring, som sagsøgerne har i kraft af, at de i flere årtier har beskæftiget sig med handel og import af de pågældende varer. Sagsøgerne skulle således om nogen kende retsreglerne på området.
- 53 Henset til at forordning nr. 1431/94 og nr. 1359/95 blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 22. juni 1994 henholdsvis den 26. juni 1995, finder Kommissionen endvidere, at sagsøgerne havde tilstrækkelig tid, før de indgav toldangivelserne, til at sende en skriftlig forespørgsel til de tyske toldmyndigheder eller til Kommissionen med henblik på rettidigt at få afklaret deres tvivl om, hvorvidt der stillede krav om en importlicens i forbindelse med de omtvistede indførsler.

- 54 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerne ikke på baggrund af toldkontorerens gentagne fortoldninger af varerne trods den manglende importlicens kan forfægte, at de selv var i god tro. Det følger således af fast praksis, at en fejl begået af toldmyndighederne ikke generelt medfører, at en toldangivelse skal accepteres på importstedet (Domstolens dom af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 93).

Rettens bemærkninger

- 55 I henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), skal tre kumulative betingelser være opfyldt, for at de kompetente myndigheder kan undlade at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter. For det første må afgiften ikke have været opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået. Dernæst skal toldmyndighedernes fejl være af en sådan karakter, at en debitor i god tro ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget den. Endelig skal debitor i forbindelse med toldangivelsen have overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter (jf. analogt Domstolens dom af 12.7.1989, sag 161/88, Binder, Sml. s. 2415, præmis 15 og 16, af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 12, af 4.5.1993, sag C-292/91, Weis, Sml. I, s. 2219, præmis 14, Faroe Seafood m.fl.-dommen, præmis 83, Domstolens kendelse af 9.12.1999, sag C-299/98 P, CPL Imperial 2 og Unifrigo mod Kommissionen, Sml. I, s. 8683, præmis 22, af 11.10.2001, sag C-30/00, William Hinton & Sons, Sml. I, s. 7511, præmis 68, 69, 71 og 72, og Rettens dom af 5.6.1996, sag T-75/95, Günzler Aluminium mod Kommissionen, Sml. II, s. 497, præmis 42).
- 56 Hvad angår den første betingelse må det fastslås, at det er ubestridt, at de tyske toldmyndigheder begik to fejl i de foreliggende sager, nemlig den fejl, der vedrører den ukorrekte version af Eilverteiler-dekretet, og den fejl, der bestod i at fortolde varer indført af sagsøgerne i juli 1995 med præferencetoldkontingentet, uden at der blev fremlagt en importlicens.

- 57 Med hensyn til den fejl, der bestod i, at Forbundsfinansministeriet og den centrale afdeling for kontrol af toldkontingenter telefonisk meddelte sagsøgernes medarbejder ukorrekte oplysninger i løbet af august måned 1995, nærmere bestemt den 18. august 1995, må denne uden videre afvises som irrelevant i de foreliggende sager, der alene drejer sig om indførslerne foretaget i juli 1995. Desuden bekræftede de tyske toldmyndigheder ikke disse telefoniske oplysninger, da de den 22. august 1995 besvarede sagsøgernes skriftlige forespørgsel fremsendt til Forbundsfinansministeriet den 18. august 1995, og de angav tydeligt, at anvendelse af det omtvistede toldkontingent forudsatte fremlæggelse af en importlicens til støtte for toldangivelsen.
- 58 I stævningerne har sagsøgerne omtalt en yderligere fejl, der bestod i, at en embedsmand i den centrale afdeling for toldkontingenter før den 13. juli 1995, dvs. før de omtvistede indførsler, angiveligt gav deres medarbejder Steiner ukorrekte telefoniske oplysninger med hensyn til, om der krævedes importlicens. Uafhængigt af deres sene fremkomst i sagen og deres relevans, som Kommissionen har anfægtet, må det imidlertid konstateres, at disse telefoniske oplysninger ikke på nogen måde er dokumenteret i sagens akter.
- 59 I de dokumenter, som sagsøgerne har påberåbt sig, nærmere bestemt de ovennævnte enslydende skrivelser af 2. juni 2000 og 2. august 2000, er der således kun henvist til telefonsamtalen den 18. august 1995. Tilsvarende gælder for bemærkningerne af 8. juni 2001, som Biegi fremsendte til Kommissionen, og for bemærkningerne dateret den 25. juli 1997, som sagsøgerne fremsendte til Hauptzollamt Bremen-Freihafen. Som Kommissionen med rette har fremhævet, bekræftes sagsøgernes oplysninger desuden hverken af protokollatet fra de mundtlige forhandlinger den 14. december 1999 for Finanzgericht Bremen eller af Steiners og Papatattis vidneforklaringer for denne ret. Det fremgår af protokollatet, som i øvrigt ikke blev fremsendt til Kommissionen under den administrative procedure, at Steiner angav juli/august måned 1995 som værende cirka det tidspunkt, hvor en telefonsamtale med den centrale afdeling for

toldkontingenter i Düsseldorf fandt sted, mens Papparatti hævdede, at hun havde skrevet et notat den 21. august 1995 »nogle dage efter, at de telefonsamtaler, som er omtalt i notatet, fandt sted«. Under disse omstændigheder er det uforholdsmæssigt, at Retten anordner bevisoptagelse som begæret af sagsøgerne med henblik på, at Steiner og Papparatti afgiver vidneforklaring for Retten på dette punkt.

- 60 For det andet må det bemærkes, at Kommissionen i de anfægtede beslutninger gav udtryk for, at den anden betingelse for at anvende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), jf. præmis 55 ovenfor, ikke var opfyldt i de foreliggende sager. Det skal således undersøges, om det var korrekt, at Kommissionen fandt, at sagsøgerne med rimelighed kunne forventes at have opdaget de fejl, der blev begået af de tyske toldmyndigheder.
- 61 Ifølge fast retspraksis bør der ved afgørelsen af, om en fejl begået af de kompetente toldmyndigheder kunne opdages, tages hensyn til fejllens nærmere beskaffenhed, de berørte erhvervsdrivendes erfaring og den agtpågivenhed, de har udvist (Faroe Seafood m.fl.-dommen, præmis 99, Covita-dommen, præmis 26, Domstolens dom af 8.4.1992, sag C-371/90, Beirafrio, Sml. I, s. 2715, præmis 21, af 16.7.1992, sag C-187/91, Belovo, Sml. I, s. 4937, præmis 17, af 1.4.1993, sag C-250/91, Hewlett Packard France, Sml. I, s. 1819, præmis 22, af 19.10.2000, sag C-15/99, Sommer, Sml. I, s. 8989, præmis 37, og af 14.11.2002, sag C-251/00, Ilumitrónica, Sml. I, s. 10433, præmis 54).
- 62 For så vidt angår fejllens nærmere beskaffenhed skal der ved afgørelsen heraf tages hensyn til, om reglerne på området er indviklede, eller om de derimod er tilstrækkeligt enkle (jf. Deutsche Fernsprecher-dommen, præmis 20, Belovo-dommen, præmis 18, Hewlett Packard France-dommen, præmis 23, og Faroe Seafood m.fl.-dommen, præmis 100), og til det tidsrum hvori myndighederne begik fejlen (jf. Domstolens dom af 12.12.1996, sag C-38/95, Foods Import, Sml. I, s. 6543, præmis 30, og Ilumitrónica-dommen, præmis 56).

- 63 I de foreliggende sager er reglerne om anvendelsen af det omtvistede EF-toldkontingent fastsat i de retsakter, der åbner nævnte kontingent, og hvor det er anført, hvordan det skal administreres, og fremgangsmåden ved benyttelse heraf er fastlagt, dvs. forordning nr. 774/94, som ændret ved forordning nr. 2198/95, og forordning nr. 1431/94. Artikel 1 i forordning nr. 1431/94, som ikke er tidsmæssigt begrænset, bestemmer i klare vendinger, at der ved al indførsel til Fællesskabet i henhold til dette flerårige toldkontingent skal fremlægges en importlicens. Derudover regulerer samme forordnings artikel 2 den gradvise fordeling af den produktmængde, der er fastsat for 1994 og de følgende år, og forordningens artikel 3 og 4 fastlægger fremgangsmåden i forbindelse med ansøgning om importlicens. Denne retsakt forekommer således ikke indviklet. Sagsøgerne har i øvrigt ikke bestridt, at denne forordning er tilstrækkelig enkel.
- 64 Sagsøgerne har dog gjort gældende, at de regler, der finder anvendelse, er indviklede på grund af Kommissionens forordning nr. 1359/95, og i særlig grad fordi der i denne forordning, som nr. 18 i dens bilag 7, fra og med den 1. juli 1995 blev indsat et nyt WTO-toldkontingent på 0% for en mængde på 15 500 tons kyllingekød under de samme KN-koder, uden at der blev henvist til forordning nr. 1431/94 og til den forpligtelse til at fremlægge en importlicens, som denne forordning har indført.
- 65 I den forbindelse bemærkes, at forordning nr. 1359/95, hvorved Kommissionen offentliggjorde en ny version af den kombinerede nomenklatur, der fandt anvendelse fra og med den 1. juli 1995, i dens bilag 7 opstiller en liste over WTO-toldkontingenter, som de kompetente fællesskabsmyndigheder skal tildele. Som Kommissionen med rette har fremhævet i de anfægtede afgørelser, kan det ikke i noget tilfælde kræves, at denne henviser til de forordninger, der finder anvendelse på kontingenter opregnet på listen, idet henvisninger til andre regler på toldområdet findes i forordningerne om den kombinerede nomenklatur og om den fælles toldtarif, som i øvrigt kun er af konstaterende karakter, og som ikke bringer de regler, der henvises til, under den fælles toldtarif (jf. i denne retning forslag til afgørelse fra generaladvokat Roemer i Schlüter-sagen, s. 1169).

- 66 I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, har forordning nr. 1359/95 således ikke åbnet et nyt præferencetoldkontingent, der, som hævdet af sagsøgerne, er forskelligt fra det i forordning nr. 774/94, som ændret, men har alene i bilag 7 nævnt det toldkontingent for en mængde på 15 500 tons, som — med undtagelse af den franske version af forordning nr. 774/94, der fejlagtigt angav en mængde på 15 000 tons — allerede fremgik af alle de andre sprogversioner af denne forordning, herunder også af den tyske version, og af bilag I til forordning nr. 1431/94. Den samme præferencekontingentmængde blev herefter opretholdt i forordning nr. 2198/95, efter at der blev indgået en aftale under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (jf. forordningens anden betragtning), som trådte i kraft samtidig med forordning nr. 1359/95. Det kan dog fastslås, at sidstnævnte forordning hverken har ændret eller ophævet forordning nr. 774/94, som ændret, eller forordning nr. 1431/94. Det er under disse omstændigheder vanskeligt at forestille sig, at to EF-præferencetoldkontingenter for samme produktmængde, under samme KN-kode og vedrørende det samme oprindelsesland skulle være blevet åbnet den samme dato, dvs. den 1. juli 1995, hvoraf det ene, det i forordning nr. 774/94 som ændret, var betinget af en forpligtelse til at fremlægge en importlicens, mens det andet, det i forordning nr. 1359/95, ikke var betinget heraf.
- 67 Ved vurderingen af fejllens nærmere beskaffenhed skal det tillige tages i betragtning, at de kompetente toldmyndigheder ikke fastholdt deres opfattelse, men rettede fejlen efter meget kort tid, dvs. en måned efter, at fejlen var blevet begået. Dette tyder på, at den omhandlede problemstilling ikke var vanskelig at løse (jf. modsætningsvist Belovo-dommen, præmis 18, Faroe Seafood m.fl.-dommen, præmis 7 og 104, Foods Import-dommen, præmis 30, og Ilumitrónica-dommen, præmis 56-58).
- 68 Selv hvis det antages, at reglerne på grund af forordning nr. 1359/95 var forholdsvis indviklede, idet forordningen fik sagsøgerne til at tage fejl hvad angår nødvendigheden af at fremlægge en importlicens for at kunne benytte det omtvistede kontingent, skal det under alle omstændigheder undersøges, om sagsøgerne ikke kunne have opdaget denne fejl henset til deres erfaring som

erhvervsdrivende og den pligt til agtpågivenhed, som påhviler dem i medfør af den retspraksis, der er nævnt i præmis 61.

- 69 For så vidt angår den berørte erhvervsdrivendes erfaring må det ifølge fast praksis afgøres, om den pågældende driver virksomhed erhvervs-mæssigt og hovedsagelig beskæftiger sig med import og eksport, og om den pågældende allerede havde en vis erfaring med handel med de pågældende varer (Deutsche Fernsprecherdommen, præmis 21, Belovo-dommen, præmis 19, Hewlett Packard France-dommen, præmis 26, og Domstolens dom af 28.6.1990, sag C-80/89, Behn Verpackungsbedarf, Sml. I, s. 2659, præmis 14).
- 70 I de foreliggende sager er der ingen tvivl om, at sagsøgerne er erfarne erhvervsdrivende. De hører således til blandt de største importører af kyllingekød i Tyskland, og de anerkender, at de har erfaring med handel med fjerkræ. Desuden har de ikke bestridt Kommissionens påstand om, at de igennem flere årtier har drevet meget virksomhed på dette område.
- 71 Sagsøgerne har dog hævdet, at de på trods af deres erfaring som erhvervsdrivende havde begrænset kendskab til forordningen om det omhandlede toldkontingent, som ikke gav dem mulighed for at fastslå sammenhængen mellem på den ene side forordning nr. 774/94 og nr. 1431/94 og på den anden side den nye version af den kombinerede nomenklatur, der blev vedtaget ved forordning nr. 1359/95. Herved har sagsøgerne imidlertid indrømmet, at de havde kendskab til den forordning, der vedrørte nævnte kontingent. For så vidt som sagsøgerne allerede havde foretaget lignende indførsler og således havde erfaring med import af de omhandlede varer, og for så vidt som import af disse varer fra og med 1994 var betinget af, at der fremlagdes en importlicens, må det desuden antages, at sagsøgerne havde kendskab til, hvor vigtig nævnte licens var, hvis de skulle drage fordel af det flerårige toldkontingent for disse varer.

- 72 At sagsøgerne ikke alene var i stand til at fastslå sammenhængen mellem forordning nr. 774/94 og nr. 1431/94 samt forordning nr. 1359/95, men reelt også havde fastslået en sådan sammenhæng, bekræftes af de tvivl, som sagsøgerne havde i den henseende, og af de henvendelser, som de rettede til de forskellige tyske toldmyndigheder i løbet af august måned 1995 med henblik på at få deres tvivl afklaret og få indholdet af de pågældende regler præciseret. Under disse omstændigheder er det uforholdsmæssigt at anordne bevisoptagelse som begæret af sagsøgerne med henblik på, at Peter Biegi og Casper von der Crone afgiver vidneforklaring for Retten, så sagsøgerne kan godtgøre deres påstand om, at de havde et begrænset kendskab til området.
- 73 For så vidt angår den berørte erhvervsdrivendes agtpågivenhed følger det af retspraksis, at det påhviler denne, såfremt han betvivler, at en importlicens er nødvendig for at drage fordel af et præferencetoldkontingent, at undersøge spørgsmålet og fremskaffe enhver mulig oplysning for at fastslå, om hans tvivl er begrundet (jf. Deutsche Fernsprecher-dommen, præmis 22, og Hewlett Packard France-dommen, præmis 24).
- 74 I de foreliggende sager har sagsøgerne for det første gjort gældende, at de har udvist agtpågivenhed ved at konsultere det tyske toldvæsens brugstarif, som ændret ved Eilverteiler-dekretet, der ikke stillede krav om en importlicens ved anvendelse af det omtvistede toldkontingent.
- 75 I den forbindelse bemærkes, at i henhold til fast retspraksis udgør de gældende fællesskabsretlige tarifieringsbestemmelser fra datoen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* de eneste positive retsregler på området, som enhver må formodes at kende. En brugstarif som det tyske toldvæsens brugstarif, der udgives af de nationale myndigheder, er således kun en håndbog til brug ved toldekspeditionen og har alene en oplysende karakter. Heraf følger, at en erhvervsdrivende, der hovedsagelig beskæftiger sig med import og eksport, og som allerede besidder en vis erfaring på dette område, ved læsning af de relevante officielle publikationer må sikre sig viden om de fællesskabsbestemmelser, der

gælder for de af ham udførte forretninger. En sådan erhvervsdrivende kan følgelig ikke for at finde frem til de gældende toldsatsler udelukkende henholde sig til oplysninger, der gives i en national brugstarif (jf. Binder-dommen, præmis 19, Behn Verpackungsbedarf-dommen, præmis 13 og 14, og William Hinton & Sons-dommen, præmis 71).

- 76 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at de har udvist agtpågivenhed ved at henvende sig til forskellige toldafdelinger, som, både før og efter at de omtvistede indførsler blev foretaget, telefonisk gav dem ukorrekte oplysninger angående kravet om en importlicens. Disse oplysninger skabte en berettiget forventning hos sagsøgerne, der tillod dem at handle som sket.
- 77 Dette argument må afvises henset til betragtningerne og bemærkningerne i præmis 57-59 ovenfor. Uanset hvilken realitet og bevisværdi de tildeles, bekræftede de påståede telefoniske oplysninger desuden blot Eilverteiler-dekretet. De nævnte oplysninger er endvidere irrelevante i forhold til sagsøgernes pligt til nøje at konsultere de relevante tekster offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, og til, i tilfælde af tvivl om deres betydning, at fremskaffe enhver mulig oplysning for at fastslå, om denne tvivl er begrundet.
- 78 Endelig skal sagsøgernes argument, hvorefter der ikke er den nødvendige tid til skriftligt at anmode de kompetente myndigheder om at klarlægge retsstillingen på grund af de lange svartider ved sådanne forespørgsler, og fordi adskillige toldkontingenter i fjerkrækødsektoren fungerer efter »først til mølle-princippet«, afvises.
- 79 For det første ville sagsøgernes pligt til agtpågivenhed, således som retspraksis har defineret denne, reelt blive tømt for sit indhold, såfremt de berørte erhvervsdrivendes adfærd udelukkende skulle dikteres af økonomiske overvejelser som dem, der påberåbes af sagsøgerne.

- 80 For det andet blev de relevante bestemmelser i forordning nr. 774/94 og nr. 1431/94 om importlicensen offentliggjort og anvendt et år forud for de omtvistede indførsler. Forordning nr. 1359/95 blev offentliggjort den 26. juni 1995, dvs. tre uger før Biegis omtvistede indførsler i juli 1995 og fire uger før Commonfoods indførsler. Sagsøgerne havde således tilstrækkelig tid til at henvende sig skriftligt til de kompetente tyske toldmyndigheder eller til Kommissionen forud for de omtvistede indførsler med henblik på at få fjernet deres tvivl og få klarlagt de regler, der fandt anvendelse. Det er ubestridt, at sagsøgerne ikke rettidigt rettede sådanne henvendelser.
- 81 For det tredje er sagsøgernes påstand om, at de lange svartider i forbindelse med en skriftlig forespørgsel ville forhindre dem i at overholde de frister, der følger af »først til mølle-princippet«, irrelevant ved vurderingen af den agtpågivenhed, som sagsøgerne i deres egenskab af erfarne erhvervsdrivende skulle have udvist i de foreliggende sager. Desuden er sagsøgernes påstand om lange svartider på en skriftlig forespørgsel ikke godtgjort i nærværende sager. Det er således ubestridt, at den skriftlige forespørgsel, som sagsøgerne fremsendte til det tyske forbundsfinansministerium, efter at de omtvistede indførsler var foretaget, nærmere bestemt den 18. august 1995, blev besvaret efter fire dage med føromtalt skrivelse af 22. august 1995.
- 82 Under disse omstændigheder må det konkluderes, at sagsøgerne ikke har udvist den agtpågivenhed, som det påhvilede dem at udvise i deres egenskab af erfarne erhvervsdrivende på området for import af de omhandlede varer.
- 83 Det følger af de forudgående bemærkninger, at det var berettiget, at Kommissionen i de foreliggende sager fandt, at den anden af de kumulative betingelser i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke var opfyldt, og at det var begrundet at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter hvad angår de omtvistede indførsler.

84 Det første anbringende må derfor forkastes.

Det andet anbringende: tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

Parternes argumenter

85 Sagsøgerne har gjort gældende, at de anfægtede beslutninger tilsidesætter proportionalitetsprincippet, fordi Kommissionen herved pålægger de erhvervsdrivende en overdreven pligt til agtpågivenhed, mens den selv har forsømt at gøre retsstillingen klar med en enkelt henvisning i forordning nr. 1359/95 til forordning nr. 774/94 og nr. 1431/94.

86 Heroverfor har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgernes argumentation svarer til argumentationen, som blev fremført inden for rammerne af det første anbringende vedrørende forordning nr. 1359/95's påståede uklarhed. Ifølge Kommissionen er det under alle omstændigheder ikke en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet at foretage efterfølgende bogføring af importafgifterne, idet betingelserne for at anvende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke er opfyldt i de foreliggende sager.

Rettens bemærkninger

87 Når betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke er opfyldt, er det ikke en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet at foretage efterfølgende bogføring af toldafgifter (Faroe Seafood m.fl.-dommen, præmis 115).

- 88 Da betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke er opfyldt i de foreliggende sager, er de anfægtede beslutninger om efterfølgende bogføring af afgifterne for de omtvistede indførsler ikke i sig selv en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.
- 89 Det andet anbringende må således forkastes.

Det tredje anbringende: tilsidesættelse af principperne om god forvaltningsskik og ligebehandling

Parternes argumenter

- 90 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved at træffe de anfægtede beslutninger har tilsidesat de principper om god forvaltningsskik og ligebehandling, der er forankret i fællesskabsretten. Til skade for sagsøgerne afviger de anfægtede beslutninger således fra en tidligere beslutning truffet den 24. marts 2000 (REC 11/98) i en lignende sag.
- 91 Kommissionen finder, at anbringendet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik er irrelevant, idet sagsøgerne ikke har begrundet dette.

- 92 For så vidt angår anbringendet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet eller forbuddet mod forskelsbehandling har Kommissionen anført, at sagen REC 11/89 og de omtvistede sager (REC 4/00 og 4/01) ikke er sammenlignelige. I sagen REC 11/89 bestod toldmyndighedernes fejl ikke alene i at offentliggøre en forkert national toldtarif, men tillige — og især — i, at de franske toldmyndigheder igennem to år havde accepteret et ekstremt højt antal af importtoldangivelser med ukorrekte toldsatser. Sagen kan derfor ikke sammenlignes med de omtvistede sager, hverken for så vidt angår fejls nærmere beskaffenhed, dens tidsmæssige udstrækning eller antallet af indførsler.

Rettens bemærkninger

- 93 Det må for det første fastslås, at klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik savner grundlag og derfor skal forkastes.
- 94 For så vidt angår klagepunktet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet bemærkes, at i henhold til fast retspraksis kræver dette princip, at forhold, der er sammenlignelige, ikke må behandles forskelligt, medmindre en sådan forskelsbehandling er objektivt begrundet (Domstolens dom af 13.11.1984, sag 283/83, Racke, Sml. s. 3791, præmis 7, og af 12.12.2002, sag C-442/00, Fogasa, Sml. I, s. 11915, præmis 32).
- 95 I de foreliggende sager har sagsøgerne hævdet, at de anfægtede beslutninger afviger fra en tidligere kommissionsbeslutning truffet den 24. marts 2000 i sagen

REC 11/98, der ifølge sagsøgerne er sammenlignelig, og hvori Kommissionen fandt det ubegrundet at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter.

- 96 Som Kommissionen har anført, er sagen REC 11/98 dog ikke sammenlignelig med de foreliggende sager, hvilket sagsøgerne heller ikke har bestridt i løbet af den administrative procedure eller under retsmødet. Klagepunktet skal således forkastes som irrelevant.
- 97 Følgelig må det tredje anbringende forkastes.
- 98 Henset til samtlige forudgående betragtninger frifindes Kommissionen.

Sagens omkostninger

- 99 I henhold til Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og skal derfor pålægges at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**
- 2) **Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.**

Tiili

Mengozzi

Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. september 2003.

H. Jung

Justitssekretær

V. Tiili

Afdelingsformand